

Sygn. akt I PK 31/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa S. J.

przeciwko K. P. prowadzącemu działalność pod firmą M. z siedzibą w C.

o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, godziny nadliczbowe, godziny nocne i diety,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 listopada 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu

z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt I V Pa 127/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 22 października 2014 r. oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 27 stycznia 2014 r., którym zasądzono od K.P. na rzecz powoda S. J. kwoty: 3.559,46 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, 2.126,13 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych 24.272, 75 zł tytułem diet i oddalono powództwo w pozostałej części.

Pozwany wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 88 k.c. w

związku z art. 65 k.c., art. 462 § 1 k.c. w związku z art. 65 k.c. w związku z art. 245 k.p.c., a także na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 378 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, a także zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, jak również dlatego, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez pozwanego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, między innymi, z uwagi na przesłankę wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. w związku z tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne.

Zdaniem Sądu Najwyższego, nie można uznać jednak, że sformułowane przez skarżącego zagadnienie uzasadnia potrzebę rozpoznania jego skargi, albowiem przedstawiony przez pozwanego problem został skonstruowany w

oparciu o inne okoliczności faktyczne niż będące przedmiotem ustaleń Sądu drugiej instancji. W podstawie faktycznej Sąd Okręgowy przyjął w sposób wyraźny, że „druki delegacji były wypełniane przez kierowców *in blanco*”. Inaczej rzecz ujmując, Sąd drugiej instancji ustalił, że na tych drukach powód w istocie nie kwitował odebrania żadnych kwot pieniężnych tytułem rozliczenia delegacji. W tym kontekście przedstawiony przez skarżącego problem odnoszący się do tego, „czy pracownik może zakwestionować w dowolnym terminie i formie złożone przez niego pisemne oświadczenie woli pracodawcy na dokumentacji pracowniczej, potwierdzającej odbiór kwot pieniężnych, bez stosownego wcześniejszego uchylenia się przez pracownika na piśmie co do skutków uprzednio złożonego wadliwego oświadczenia woli”, jak i do tego, „czy pokwitowanie odbioru kwot pieniężnych sygnowane przez pracownika na dokumentacji pracowniczej jest źródłem domniemania, że świadczenie zostało spełnione, a tym samym pokwitowanie pracownika ma charakter potwierdzenia faktów i czy takie oświadczenie woli może następnie zostać podważone dowodem z zeznań świadków, a więc ponad osnowę dokumentu, bez pisemnego uchylenia się przez pracownika od skutków wadliwego oświadczenia woli”, nie dotyczy żadnej kwestii istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy, w której go sformułowano. Niemożliwe jest zaś przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które nie mogą być uwzględnione przy jej rozpoznaniu. Przedstawiona przez wnoszącego skargę przyczyna jej rozpoznania jest zatem nieodpowiednia do zakresu sprawy poddanej do rozpoznania w trybie skargi. Na marginesie należy jedynie zauważyć, że zgodnie z art. 473 § 1 k.p.c., w sprawach z zakresu prawa pracy nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, wobec czego takie dowody mogą być prowadzone również ponad osnowę dokumentu.

Jeżeli natomiast przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie

twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przesądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania jedyne w tym zakresie stwierdzenie o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skoro nie wynika z niego nawet to, jakie konkretnie przepisy naruszył Sąd drugiej instancji i na czym miałyby polegać ich naruszenie. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu zaś na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnił swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.